

[Grethe Fenger Møller]

er det fremgået, at man mange steder går videre allerede i dag, end man skal i henhold til de regler, der gælder for arbejdet i samarbejdsudvalgene.

Jeg synes derfor, at den redegørelse, finansministeren har givet, er udtryk for, at man, som situationen er i dag, er godt i gang med at inddrage alle personalegrupper i regeringens moderniseringsprogram, og jeg mener, at det, man lægger op til, er en satsning på at fortsætte denne udvikling og at gøre den så bred og så omfattende som muligt i de kommende år.

Fogh Rasmussen (V):

Der er ingen grund til at gøre særlig mange bemærkninger i anledning af den forespørgsel, som her er rejst. En stor del af dette emne er jo blevet berørt under redegørelsesdebatten. Jeg kan helt henholde mig til den besvarelse, finansministeren har givet på forespørgslen fra SF.

Jeg vil gerne slå fast, at for Venstre er det meget væsentligt, at det offentligt ansatte personale aktivt inddrages i tilrettelæggelsen af moderniseringsprogrammet. Det medfører medindflydelse på tilrettelæggelsen af moderniseringsprogrammet. Vi er enige i, at det i et vist omfang medfører en medinddragelse, der kan ligge ud over de formelle samarbejdsregler. I det hele taget opfatter vi SFs udsagn på dette punkt som en tilslutning til det synspunkt, at vi generelt skal opløse de stive og formelle systemer, også når det gælder samarbejdsreglerne. Det kan vi helhjertet støtte.

På den baggrund har vi stærk sympati for det forslag om motiveret dagsorden, som hr. Carsten Andersen har fremsat på SFs vegne.

I det hele taget synes jeg, at de betragtninger, som er gjort gældende fra SFs side under debatten i dag, også under redegørelsesdebatten, vidner om, at der i Socialistisk Folkeparti er en åben og imødekommende holdning til spørgsmålet om modernisering og fornyelse af den offentlige sektor.

Dette står i en skærende kontrast til den holdning, som fru Helle Degn i dag har givet udtryk for på Socialdemokratiets vegne. Fru Helle Degn har i dag med stærk præcision fastslået Socialdemokratiets placering i dette spørgsmål, nemlig som den reaktionære faktor, der ikke ønsker at gå særlig vidt i forny-

elsen og moderniseringen af den offentlige sektor.

Fru Helle Degn har i fortsættelse af det nu på Socialdemokratiets vegne fremsat et forslag om motiveret dagsorden, der vil have Folketinget til at konstatere, at regeringen, sådan som der er givet udtryk for det i finansministerens redegørelse, ikke lever op til hensigterne i Folketingets dagsorden af 9. maj 1984, bl.a. fordi den offentlige arbejdsgiver ikke søger at inddrage medarbejderne i et reelt samarbejde. Det er i hvert tilfælde ikke et synspunkt, der er grundlag for i finansministerens redegørelse, og det er ikke et synspunkt, som overhovedet svarer til virkeligheden. Derfor må vi klart afvise den dagsorden, som er foreslået af fru Helle Degn på Socialdemokratiets vegne.

Når jeg nu står med disse to dagsordener, den ene fra SF og den anden fra Socialdemokratiet, må jeg ærligt tilstå, at det hensætter mig i en tilstand af nogen forvirring. Når jeg betragter Socialdemokratiets forslag om motiveret dagsorden, er der for mig at se to mulige fortolkninger af bevæggrundene til at fremsætte dette forslag.

Den ene mulighed er at se det som et bevis på, at vi her har et billede af SF og Socialdemokratiet, hvor SF står som den konstruktive, den dynamiske, den resultatsøgende faktor, der gerne vil medvirke positivt i moderniseringen og fornyelsen af den offentlige sektor. Over for dette står Socialdemokratiet som den noget mere idéfattede, reaktionære, konfliktsøgende faktor, der prøver at forhindre, at der sker alt for store omstillinger. Det er den ene mulighed for fortolkning.

Den anden mulighed for fortolkning – måske en, der er mere nærliggende i den aktuelle situation – er, at fru Helle Degns forslag om motiveret dagsorden alene er led i et taktisk spil, som går ud på, at Socialdemokratiet punkt for punkt demonstrativt prøver at lægge en vis afstand til Socialistisk Folkeparti. Socialdemokratiet prøver efter en fase, hvor der var en intensiv flirt mellem Socialdemokratiet og SF, nu at bortmane indtrykket af det røde kabinet som alternativet til firkloverregeringen. Og midlet til det er ved så mange lejligheder som muligt at skabe indtryk af, at Socialistisk Folkeparti og Socialdemokratiet ser forskelligt på nogle ting. Nu ved vi alle sammen godt, at sådan forholder det sig ikke i virkeligheden. Men